

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
TOMASZ CHRÓSTNY**

Warszawa, 28 stycznia 2021 r.

DIH-2.709.76.2020.CS

DECYZJA DIH-2 Nr 199/2020

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256, z późn. zm.), art. 35 a pkt 9 lit. a, art. 35 c ust. 5 pkt 1, ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw (Dz. U. z 2019 r. poz. 660, z późn. zm.), w związku z art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (j.t. Dz. U. z 2020 r. poz. 1706)

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

po rozpatrzeniu odwołania z 29 listopada 2020 r., złożonego przez przedsiębiorcę Panią Ewę Dzikowską prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą DZIKOWSKA EWA Przedsiębiorstwo Handlowo – Usługowe „BENBUD” w Teresinie – od decyzji Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z 13 listopada 2020 r. nr PO.227.PS.5.2020.MI, wymierzającej Przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 25 001 zł z tytułu wprowadzenia do obrotu w należącym do Przedsiębiorcy składzie opału przy (...) w Teresinie, 8 partii paliw stałych, bez wystawiania dla nich świadectw jakości, co narusza obowiązek wynikający z art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw,

postanawia

utrzymać zaskarżoną decyzję w mocy.

UZASADNIENIE

Przy piśmie z 4 grudnia 2020 r. Mazowiecki Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej przekazał Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów odwołanie złożone przez przedsiębiorcę (...) (dalej: „Przedsiębiorca” lub „Strona”), wraz z aktami sprawy.

Inspektorzy reprezentujący Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej 16 września 2020 r. działając na podstawie upoważnienia nr DP.122/2020, przeprowadzili kontrolę w składzie opału, (...), należącym do Przedsiębiorcy, dotyczącą obowiązków wystawiania dokumentu potwierdzającego spełnienie przez paliwa stałe wymagań jakościowych, przekazywania kopii świadectw jakości nabywcom oraz kontroli dokumentów dotyczących pochodzenia i jakości badanego paliwa na podstawie przepisów ustawy z 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw (Dz. U. z 2019 r. poz. 660, z późn. zm.) dalej: „ustawa o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw”.

W toku kontroli przeprowadzonej 16 września 2020 r. stwierdzono, że kontrolowany Przedsiębiorca wprowadzając do obrotu paliwo stałe w postaci węgla kamiennego, nie wystawiał dokumentu potwierdzającego spełnienie przez to paliwo stałe wymagań jakościowych określonych w rozporządzeniu Ministra Energii z dnia 27 września 2018 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw stałych (Dz. U. z 2018 r., poz. 1890), tj. świadectwa jakości. Wartość wprowadzanego w dniu kontroli do obrotu paliwa stałego wynosiła powyżej kwoty 200 000 zł.

Niewystawienie świadectwa jakości dla paliwa stałego stanowi naruszenie obowiązku określonego w art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, zgodnie, z którym Przedsiębiorca w momencie wprowadzania do obrotu paliwa stałego, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 4a lit. a i b, wystawia dokument potwierdzający spełnienie przez paliwo stałe wymagań jakościowych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2, zwany dalej „świadectwem jakości”.

Szczegóły w zakresie stanu faktycznego, jak również prawnego, zostały zawarte w protokole kontroli DP.8361.125.2020, którego egzemplarz przekazano Stronie 16 września 2020 r.

W oświadczeniu z 16 września 2020 r., załączonym do akt sprawy, Strona stwierdziła, iż wystawia świadectwa jakości jedynie na żądanie nabywców. Kontrolujący dołączyli do akt sprawy 6 wzorów świadectw jakości, stanowiących wydruki komputerowe, pozbawionych indywidualnych numerów oraz dat wystawienia. Strona nie przedstawiła kontrolującym jakichkolwiek kopii świadectw jakości przekazanych na żądanie podmiotów nabywających paliwa stałe.

Przedsiębiorcy wyjaśniono, że niewystawienie świadectwa jakości dla paliwa stałego stanowi naruszenie obowiązku określonego w art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. Kolejnymi dowodami w sprawie są oświadczenie Przedsiębiorcy z 16 września 2020 r. oraz pismo z 22 października 2020 r., z których

jednoznacznie wynika, iż Strona nie wystawiała świadectw jakości dla klientów, gdyż Ci takowych świadectw nie żądali.

W treści protokołu kontroli z 16 września 2020 r., zgodnie z art. 20 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (j.t. Dz. U. z 2020 r. poz. 1706), dalej: „ustawa o Inspekcji Handlowej”, pouczono Stronę o możliwości wniesienia uwag bezpośrednio do protokołu lub wniesienia ich na piśmie do Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w terminie 7 dni od daty przedstawienia protokołu do podpisu.

Pismem z 13 października 2020 r. zawiadomiono Stronę o wszczęciu przez Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia w drodze decyzji kary pieniężnej z tytułu niewystawienia świadectwa jakości dla paliwa stałego, co narusza art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw oraz pouczono ją o prawie do czynnego udziału w każdym stadium postępowania administracyjnego, tj. m.in. składania wyjaśnień i wniosków dowodowych, przeglądania akt sprawy oraz sporządzania z nich notatek i odpisów.

W piśmie z 22 października 2020 r. Strona poinformowała Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, iż wystawiała świadectwa jakości jedynie na żądanie nabywców, a ponieważ nabywcy nie żądali świadectwa jakości, nie otrzymywali ich.

Mazowiecki Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej decyzją z 13 listopada 2020 r. nr PO.227.PS.5.2020.MI, wymierzył Przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 25 001 zł z tytułu wprowadzenia do obrotu w należącym do Przedsiębiorcy składzie opału (...), 8 partii paliw stałych, bez wystawiania dla nich świadectw jakości, co narusza obowiązek wynikający z art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw.

Strona pismem z 29 listopada 2020 r. odwołała się od decyzji Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z 13 listopada 2020 r. nr PO.227.PS.5.2020.MI i wniosła o odstąpienie od wymierzenia kary.

Przy piśmie z 4 grudnia 2020 r. Mazowiecki Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej przekazał Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów odwołanie złożone przez Przedsiębiorcę wraz z aktami sprawy.

Pismem z 16 grudnia 2020 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zgodnie z art. 10 § 1 ustawy z 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256, z późn. zm.), dalej: „Kpa”, poinformował Stronę o prawie wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów oraz żądań zgłoszonych w trakcie postępowania, składania wniosków dowodowych, a także do zapoznania się ze zgromadzonymi aktami

sprawy w siedzibie Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów. Strona nie skorzystała z przysługującego jej prawa.

Postanowieniem z 4 stycznia 2021 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów przedłużył termin zakończenia niniejszego postępowania do 31 stycznia 2021 r.

Rozpoznając odwołanie, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Po przeanalizowaniu akt sprawy Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wyczerpująco zbadał wszystkie istotne okoliczności faktyczne związane ze sprawą oraz zapoznał się z dowodami służącymi ustaleniu stanu faktycznego zgodnie z zasadami prawdy obiektywnej, dokonując przy tym wszechstronnej oceny materiału dowodowego.

Na wstępie należy zauważyć, iż zgodnie z art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, przedsiębiorca w momencie wprowadzania do obrotu paliwa stałego przeznaczonego dla gospodarstw domowych oraz do spalania w instalacjach o nominalnej mocy cieplnej mniejszej niż 1MW, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 4a lit. a i b, wystawia dokument potwierdzający spełnienie przez paliwo stałe wymagań jakościowych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2 ww. ustawy, zwany „świadectwem jakości”. Za paliwa stałe w myśl art. 2 ust. 1 pkt 4a lit. a, b ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw uznaje się m.in.: węgiel kamienny, brykiety lub pelety zawierające co najmniej 85% węgla kamiennego oraz produkty w postaci stałej otrzymywane w procesie przeróbki termicznej węgla kamiennego lub węgla brunatnego przeznaczone do spalania. Kopię świadectwa jakości, poświadczoną za zgodność z oryginałem, Przedsiębiorca przekazuje każdemu podmiotowi, który nabywa paliwo stałe, a świadectwo jakości przechowuje przez okres 2 lat, licząc od dnia jego wystawienia.

Z powołanych wyżej przepisów, wynika iż przedsiębiorcy są obowiązani do wystawiania dokumentu potwierdzającego spełnienie przez paliwo stałe wymagań jakościowych określonych w przepisach szczególnych, zwanego świadectwem jakości – wprowadzając je do obrotu. Przedsiębiorcy są również obowiązani do przekazywania podmiotom

kupującym, kopii świadectw jakości w momencie wprowadzania paliw stałych do obrotu, a także do przechowywania ich przez okres 2 lat. Niedopełnienie przedmiotowego obowiązku wynikającego z art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw tj. wystawienia i przekazania kupującemu kopii świadectwa jakości wprowadzanych do obrotu paliw stałych, w myśl art. 35a pkt 9 lit. a ww. ustawy podlega karze pieniężnej.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów rozpatrując odwołanie Strony przeanalizował zgromadzony materiał dowodowy i wyczerpująco zbadał wszystkie istotne okoliczności faktyczne zgodnie z zasadami prawdy obiektywnej, dokonując przy tym jego wszechstronnej oceny i stwierdził, że odwołanie Strony nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgromadzony w rozpatrywanej sprawie materiał dowodowy, w ocenie Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, pozwala na pełną i dogłębną ocenę niniejszego postępowania. Pierwszym dowodem w sprawie jest protokół kontroli z 16 września 2020 r. (nr akt kontroli DP.8361.125.2020). Podkreślenia wymaga fakt, iż protokół kontroli należy traktować jako dokument urzędowy w rozumieniu art. 76 § 1 Kpa, który korzysta z wiarygodności zawartych w nim ustaleń (por. wyrok NSA z dnia 23 czerwca 2016 r., II GSK 140/15). Z treści niniejszego protokołu, podpisanego przez Przedsiębiorcę bez zastrzeżeń, wynika iż Strona nie wystawiała świadectw jakości dla paliw stałych oferowanych nabywcom. W toku kontroli ustalono bowiem, że Przedsiębiorca nie wystawia świadectw jakości paliwa stałego, każdorazowo przy wprowadzaniu do obrotu paliwa stałego, nie wydaje również kopii tych świadectw każdemu nabywcy. Dokumenty te, zgodnie z oświadczeniem Przedsiębiorcy, wydawane są wyłącznie na żądanie konsumenta (karta nr 3 protokołu kontroli). Kontrolujący dołączyli do akt sprawy 6 wzorów świadectw jakości, stanowiących wydruki komputerowe, pozbawionych indywidualnych numerów oraz dat wystawienia. Strona nie przedstawiła kontrolującym jakichkolwiek świadectw jakości, które były przekazane na żądanie podmiotów nabywających paliwa stałe.

W związku z powyższym, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów podziela stanowisko Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, iż ww. wydruków komputerowych nie można uznać za świadectwa jakości w rozumieniu przepisów ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, szczególnie w kontekście oświadczeń Strony, iż nie wystawiała świadectw jakości.

Mając powyższe na względzie, w ocenie Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, sam fakt posiadania przez Przedsiębiorcę wydruków dokumentów określonych mianem „świadectw jakości”, opatrzonych pieczęcią Strony, bez indywidualnych numerów i dat wystawienia, nie czyni zadość wymogom określonym w omawianych

przepisach prawa, tj. nie można uznać takiego stanu faktycznego za wystawianie świadectw jakości, szczególnie że Strona nie przedstawiła żadnych świadectw jakości (dokumentów z indywidualnym numerem i z datą wystawienia), które by uprzednio wydawała podmiotom nabywającym paliwa stałe. Jak już podniesiono powyżej, zgodnie z art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, przedsiębiorca w momencie wprowadzania do obrotu paliwa stałego przeznaczonego dla gospodarstw domowych oraz do spalania w instalacjach o nominalnej mocy cieplnej mniejszej niż 1MW, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 4a lit. a i b, wystawia dokument potwierdzający spełnienie przez paliwo stałe wymagań jakościowych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2 ww. ustawy, zwany „świadectwem jakości”. Kopię świadectwa jakości, poświadczoną za zgodność z oryginałem, Przedsiębiorca przekazuje każdemu podmiotowi, który nabywa paliwo stałe, a świadectwo jakości przechowuje przez okres 2 lat, licząc od dnia jego wystawienia.

Z treści przytoczonych powyżej przepisów wynika, że Przedsiębiorca jest zobligowany do wystawiania świadectw jakości i ich przekazywania każdemu nabywcy. Obowiązek ten nie jest w jakimkolwiek stopniu zależny od żądań lub ich braku, artykułowanych przez nabywców. Innymi słowy, w przypadku sprzedaży określonej partii paliwa stałego, sprzedawca jest każdorazowo zobligowany do wystawienia i przekazania świadectwa jakości nabywcy, niezależnie od tego, czy nabywca żąda takiego świadectwa, czy też nie. Strona natomiast, co wynika z Jej przytoczonych powyżej wyjaśnień, nie wystawiała świadectw jakości, gdyż klienci ich nie wymagali.

Jeśli zatem Przedsiębiorca nie wydaje każdorazowo dla sprzedanej partii paliwa stałego świadectwa jakości, a jedynie posiada wydruki dokumentów (bez numerów i dat wystawienia) oznaczonych jako „świadectwo jakości”, które wydaje wyłącznie na żądanie nabywcy, należy uznać, iż nie wydaje świadectw jakości, w rozumieniu przepisów art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. Wydawanie świadectw jakości ma bowiem charakter obligatoryjny i nie jest w żadnym stopniu związane z żądaniami nabywców, a tym samym nie ma charakteru uznaniowego.

Biorąc powyższe pod uwagę, należy stwierdzić, że w niniejszym postępowaniu ustalono ponad wszelką wątpliwość, iż Przedsiębiorca nie dopełnił ciążącego na nim obowiązku wystawiania świadectw jakości dla paliw stałych oferowanych nabywcom. Faktu tego Strona zresztą nigdy nie kwestionowała, zarówno w toku kontroli, jak i po wszczęciu postępowania administracyjnego i wydaniu decyzji administracyjnej. Tym samym istota niniejszego

postępowania sprowadza się do oceny czy możliwe jest w tym przypadku odstępianie od wymierzenia kary, o co Przedsiębiorca wnosi w odwołaniu.

Na wstępie należy zauważyć, iż przepis art. 189f Kpa przewiduje możliwość odstępiania od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej. Możliwość ta może mieć charakter obligatoryjny lub fakultatywny. Jak wskazuje art. 189f § 1 obligatoryjne odstępianie od wymierzenia kary pieniężnej będzie miało miejsce jeżeli:

- 1) waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub
- 2) za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

Z kolei określone w art. 189f § 2 Kpa fakultatywne odstępianie od kary, będzie miało zastosowanie w przypadkach innych niż wymienione w § 1, jeżeli pozwoli to na spełnienie celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna, organ administracji publicznej, w drodze postanowienia, może wyznaczyć stronie termin do przedstawienia dowodów potwierdzających:

- 1) usunięcie naruszenia prawa lub
- 2) powiadomienie właściwych podmiotów o stwierdzonym naruszeniu prawa, określając termin i sposób powiadomienia.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zauważa, iż artykuł art. 189 f § 1 pkt 1 Kpa wskazuje wprost, jakie podstawowe przesłanki muszą zostać spełnione, aby organ mógł odstąpić od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestać na pouczeniu. Są to waga naruszenia prawa jest znikoma, a Strona zaprzestała naruszania prawa. W ocenie Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, o znikomej wadze naruszenia nie można mówić w przypadku, gdy wymagane przepisami świadectwo jakości paliw stałych nie było wystawione i nie było wydane podmiotom, zawiera bowiem ono bardzo istotne z punktu widzenia ochrony interesów i praw konsumentów informacje dotyczące jakości danego paliwa stałego. W ocenie organu waga naruszenia prawa nie jest znikoma, albowiem Kontrolowany nie dopełnił obowiązków nałożonych na niego w art. 6c ustawy. Strona, będąc wprowadzającym do obrotu paliwo stałe, uchybiła obowiązkowi, nałożonemu na nią przez art. 6c ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw – nie wystawiła oraz nie przekazała świadectwa jakości paliwa stałego w momencie wprowadzania go do obrotu. Zgodnie z art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania jakości paliw termin wystawienia świadectwa

jakości przez przedsiębiorcę wprowadzającego do obrotu paliwo stałe jest dokładnie określony poprzez czynność prawną - „w momencie wprowadzenia do obrotu paliwa stałego”, co jest między innymi identyfikowalne poprzez wystawienie faktury czy paragonu. Nie ulega wątpliwości, że momentem wprowadzenia do obrotu jest sprzedaż. Tym samym Strona wielokrotnie naruszyła podstawowe obowiązki, ustanowione w celu zapewnienia kupującym kluczowych informacji o nabywanym paliwie, bez konieczności podejmowania dodatkowych działań zmierzających do ich uzyskania. W związku z powyższym naruszenie nie może zostać uznane za znikome, co zostało wskazane w wydanej przez Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej decyzji. Jako spełnioną należy uznać przesłankę dotyczącą zaprzestania naruszenia prawa ponieważ Strona została pouczona w toku kontroli o obowiązku wystawiania świadectw jakości i przekazywania ich kopii podmiotom nabywającym paliwa stałe i jak wynika z pisma z 22 października 2020 r. zaczęła wydawać świadectwa jakości. Warunkiem odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej jest jednak łączne wystąpienie obydwu przesłanek, co w niniejszej sprawie nie wystąpiło.

W ocenie Prezesa Urzędu, nie można uznać za naruszenie przepisów prawa, którego waga jest znikoma, naruszenia prawa, które nie budzi żadnych wątpliwości, a do którego doszło na skutek niedołożenia należytej staranności przez podmiot zobowiązany. Tym samym, niewystawienie świadectwa jakości paliw stałych i nie przekazywanie go nabywcom paliw stałych, przez przedsiębiorcę wprowadzającego do obrotu paliwo stałe zostało określone przez ustawodawcę jako naruszenie obowiązku nałożonego na przedsiębiorcę i podlega dotkliwej sankcji administracyjnej.

Tym samym Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów nie znalazł podstaw do odstąpienia od nakładania kary pieniężnej, gdyż w jego ocenie okoliczności, o których mowa w art. 189f § 1 pkt 1 Kpa nie są łącznie spełnione.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów przeanalizował również możliwość zastosowania art. 189 f § 2 Kpa. W przypadku decyzji związanych, gdzie w przepisach prawa wskazany jest termin wykonania konkretnego obowiązku, zaprzestanie naruszenia prawa po wskazanym w ustawie terminie nie może być kwalifikowane jako zaprzestanie naruszenia prawa, o którym mowa w art. 189f § 2 Kpa. Na podstawie art. 6c ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw Strona była zobowiązana do wystawienia i przekazania kopii świadectwa jakości paliwa stałego w momencie wprowadzania go do obrotu i jak wynika z materiału dowodowego obowiązkowi temu uchybiła. Przywołany przepis jasno określa, że wykonanie obowiązku powinno nastąpić w momencie wprowadzania paliwa stałego do obrotu. Okoliczności i waga naruszenia prawa nie budzą wątpliwości, co do

istnienia przesłanek faktycznych uzasadniających nałożenie kary pieniężnej. Kontrolowany nie dopełnił bowiem obowiązków nałożonych na niego w art. 6c ww. ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw.

W tym miejscu wypada zauważyć, iż ustawa o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw została prawidłowo ogłoszona w Dzienniku Ustaw. Również rozporządzenie Ministra Energii z dnia 27 września 2018 r. w sprawie wzoru świadectwa jakości paliw stałych, zostało prawidłowo opublikowane w dniu 4 października 2018 r. w Dzienniku Ustaw z 2018 r. pod poz. 1892 i weszło w życie w dniu 4 listopada 2018 r. Do dnia 16 września 2020 r. tj. daty kontroli, Przedsiębiorca miał niemal dwa lata na zapoznanie się z aktualnie obowiązującym stanem prawnym oraz interpretacją przepisów dotyczących wystawiania i wydawania świadectw jakości. Wadliwa interpretacja tych przepisów, nie zwalnia z odpowiedzialności za ich nieprzestrzeganie. Ponownie zatem należy stwierdzić, iż Strona, będąc wprowadzającym do obrotu paliwa stałe przeznaczone do spalania w gospodarstwach domowych lub instalacjach spalania o nominalnej mocy cieplnej mniejszej niż 1 MW, uchybiła obowiązkowi, nałożonemu na nią przez art. 6c ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw poprzez niewystawienie i nieprzekazanie świadectwa jakości paliwa stałego w momencie wprowadzania go do obrotu, co zostało ustalone podczas kontroli i udokumentowane w protokole kontroli. W związku z powyższym Strona naruszyła tym samym podstawowe akty prawne, ustanowione w celu zapewnienia podmiotom kupującym kluczowych informacji o nabywanym paliwie tj. uzyskanie rzetelnej i wyczerpującej informacji na temat danego produktu, co jest bardzo istotne z punktu widzenia ochrony interesów i praw konsumentów. Jak wynika z uzasadnienia do rządowego projektu ustawy z 5 lipca 2018 r. o zmianie o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw oraz ustawy o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. 2018, poz. 1654), „Wprowadzenie wymagania posługiwania się w obrocie paliw stałych świadectwami jakości paliw umożliwi kupującemu uzyskanie rzetelnej i wyczerpującej informacji na temat produktu. Wprowadzenie świadectwa jakości paliwa stałego powinno również usprawnić pracę organów kontrolujących obrót paliwami stałymi, tak krajowymi, jak i importowanymi. Wprowadzający do obrotu paliwo stałe w momencie sprzedaży np. węgla kamiennego wystawia świadectwo jakości paliw dla sprzedawanego paliwa i ma obowiązek przekazać jego poświadczoną kopię klientowi. [...] Efektem proponowanego rozwiązania będzie uporządkowanie rynku paliw stałych i umożliwienie konsumentom zakupu paliw stałych spełniających wymagania jakościowe dla paliw przeznaczonych do sektora komunalno-bytowego oraz umożliwienie kupującemu uzyskanie rzetelnej i wyczerpującej informacji na temat produktu. [...]

Wprowadzenie wymagań jakościowych dla paliw stałych wykluczy z obrotu paliwa niespełniające minimalnych wymagań, umożliwiając ponadto potencjalnym nabywcom wybór paliw o wysokich parametrach jakościowych. Ww. działania mogą przyczynić się w efekcie do redukcji tzw. emisji niskiej, a przez to do poprawy zdrowia i jakości życia obywateli.” (Uzasadnienie do rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw oraz ustawy o Krajowej Administracji Skarbowej, Druk sejmowy nr 2377 z 19 marca 2018 r.).

Po przeanalizowaniu akt sprawy organ odwoławczy stwierdził, że w rozpatrywanej sprawie nie zaistniały okoliczności o których mowa w art. 189f § 2 Kpa.

W tym miejscu wypada dodać, że wysokość nałożonej kary pieniężnej jest zgodna z treścią art. 35c ust. 5 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, który stanowi, że wysokość kary pieniężnej wymierzonej w przypadkach, o których mowa w art. 35a pkt 9 i 10, wynosi:

- 1) od 10.000 zł do 25.000 zł – w przypadku gdy wartość wprowadzanego do obrotu paliwa stałego nie przekracza kwoty 200.000 zł,
- 2) od 25.001 zł do 100.000 zł – w przypadku gdy wartość wprowadzanego do obrotu paliwa stałego przekracza kwotę 200.000 zł.

Zgodnie z art. 35d ust. 4 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw organ I instancji ustalając wysokość kar pieniężnych uwzględnia dotychczasową działalność przedsiębiorcy dokonującego naruszenia, wielkość obrotu z tej działalności lub wartość paliw stałych wprowadzonych do obrotu przez tego przedsiębiorcę w roku poprzedzającym rok przeprowadzenia kontroli. Ponieważ ustalona wartość wprowadzanych do obrotu w momencie rozpoczęcia kontroli paliw stałych przekroczyła kwotę 200 000 zł, Mazowiecki Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej uznał, że zasadnym było nałożenie na stronę kary w wysokości 25 001 zł, która zawiera się w przedziale wskazanym w art. 35c ust. 5 pkt 2 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. Organ odwoławczy rozpatrując ponownie sprawę uznał, że Mazowiecki Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej słusznie uwzględnił dotychczasową działalność przedsiębiorcy tj. fakt, że była to pierwsza kontrola dotycząca przestrzegania przepisów ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów przeprowadzając ponownie postępowanie uznał wymierzenie kary pieniężnej w wysokości 25 001 zł czyli w dolnej granicy zakresu przewidzianego przez ustawę za słuszne i zgodne z prawem.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 7, art. 77 oraz art. 80 Kodeksu postępowania administracyjnego, organ odwoławczy stwierdził, że jest bezpodstawny i nie zasługuje na uwzględnienie, szczególnie że Strona w odwołaniu nie wskazuje na czym rzekome naruszenie powyższych przepisów miałyby polegać. Wyrażona w art. 7 kpa zasada postępowania administracyjnego odnosi się w równym stopniu do zakresu i wnikliwości postępowania wyjaśniającego i dowodowego, jak i do stosowania norm prawa materialnego, to jest do całokształtu przepisów prawnych służących załatwieniu sprawy. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, pozwalał na pełną analizę sprawy. Biorąc powyższe pod uwagę, należy podkreślić, iż Mazowiecki Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej, zgodnie z art. 77 Kodeksu postępowania administracyjnego, oparł się na ustaleniach kontroli oraz na dowodach zebranych w toku toczącego się postępowania. Jak już podniesiono powyżej dowodem w sprawie jest protokół kontroli z 16 września 2020 r. wraz z oświadczeniem Strony z 16 września 2020 r. oraz pismem z 22 października 2020 r. Z materiału dowodowego rozpatrywanej sprawy niewątpliwie wynika, że Przedsiębiorca nie wystawiał świadectw jakości i nie przekazywał ich nabywcom. W konsekwencji organ I instancji, kierując się zasadą swobodnej oceny dowodów, wyrażoną w art. 80 Kodeksu postępowania administracyjnego, dokonał słusznej oceny, iż w niniejszym postępowaniu udowodniono, że Przedsiębiorca nie wystawiał świadectw jakości i nie przekazywał ich nabywcom.

Mając powyższe na względzie, należy stwierdzić, iż analiza zebranych w sprawie dowodów wskazuje, iż zasady skodyfikowane w art. 7, art. 77 oraz art. 80 Kodeksu postępowania administracyjnego zostały w pełni zrealizowane w rozpatrywanej sprawie.

Biorąc pod uwagę fakt, że Strona w odwołaniu wskazuje, iż uiszczenie wymierzonej kary pieniężnej będzie w praktyce oznaczało konieczność zakończenia prowadzonej działalności gospodarczej, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów informuje, że kwestia sytuacji materialnej Strony może zostać uwzględniona – na wniosek złożony przez Stronę - dopiero po uprawomocnieniu się niniejszej decyzji, przy ewentualnym zastosowaniu ulg w opłacaniu należności publicznoprawnej, jaką jest wymierzona kara pieniężna. Organ drugiej instancji nie ma podstaw do obniżenia wysokości czy odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej z uwagi na trudną sytuację ekonomiczną przedsiębiorcy, jeżeli stan faktyczny wprost uzasadnia nałożenie kary w określonym przez Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej wymiarze.

Podsumowując, w ocenie Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, okoliczności wskazane w treści odwołania Strony, nie stanowią przesłanek do uchylenia zaskarżonej decyzji Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z 13

listopada 2020 r. w sprawie wymierzenia kary pieniężnej w wysokości 25 001 zł, z tytułu niewykonania obowiązku określonego w art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. W chwili kontroli obowiązek ten, bez wątplenia nie był przez Stronę realizowany.

Zważywszy na przedstawione okoliczności należało postanowić, jak w sentencji. Decyzja niniejsza jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
 - 1) do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
 - 2) ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
 - 3) ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
 - 4) ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądowo – administracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienia adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego.
4. W zakresie nieuregulowanym w ustawie do kar pieniężnych stosuje się odpowiednio przepisy Działu IVa ustawy z 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256, z późn. zm.).

5. Zgodnie z art. 189k § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256, z późn. zm.), na wniosek strony, w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem publicznym lub ważnym interesem strony, organ administracji publicznej, który nałożył administracyjną karę pieniężną, może udzielić ulg w wykonaniu administracyjnej kary pieniężnej przez:
- 1) odroczenie terminu wykonania administracyjnej kary pieniężnej lub rozłożenie jej na raty;
 - 2) odroczenie terminu wykonania zaległej administracyjnej kary pieniężnej lub rozłożenie jej na raty;
 - 3) umorzenie administracyjnej kary pieniężnej w całości lub części;
 - 4) umorzenie odsetek za zwłokę w całości lub części.

Podstawa prawna pouczenia

art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325, z późn. zm.); § 2 ust. 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2003 r. Nr 221 poz. 2193, z późn. zm.).

Z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/